

VILAGSZEMLÉ

DÜLEDEZNEK AZ IMPERIALIZMUS ÁLLÁSAI TÁVOLKELETEN

Harc a békéért Kínában

A kínai népfelszabadító hadsereg győzelmei nem kizárólag a kínai nép győzelmei. Ezek a győzelmek az imperialistaellenes front újabb nagyhorderejű erősödését jelentik az egész világon. Hatalmas hozzájárulás ez a demokrácia és béke ügyéhez, s az imperialista uszítók, támadók és mindenfajta hódító katasztrófális veresége. Éppen ezért kíséri a világ minden haladó embere a legnagyobb figyelemmel a kínai eseményeket, melyeknek távlatai egy új, hatalmas felszabadult Ázsia felé mutatnak.

A kínai események a közelmúltig úgyszólván kizárólag a hadszíntér eseményein keresztül hatottak. A győzelmek vörös zászlócskái szaporodtak a térképen és már szinte természetes volt, hogy reggelenként az újságban egy-egy nagyobb kínai város elfoglalásáról olvasunk. Amióta azonban a felszabadító erők katonai győzelmei vitathatatlanul váltak a kínai események előterébe a politikai események kerültek.

Ez a változás főrészt az újabb imperialista cselekvések következménye. Ugyanis, amikor az imperialisták látták, hogy a csatatéren minden elveszett és kedvenc Csang Kai Sek tábornokuk megbukott és ellenforradalmi hadserege bomlásnak indult — diplomáciai cselhez, sőt a cselvetések egész sorozatához folyamodtak.

Csang Kai Sek az imperialisták bukott szolgája, urai sugalmazására békét ajánlott fel, majd visszavonult elnöki tiszttségéről. A békeajánlat átlátszó mesterkedés volt. A tábornok képmutató ajánlatában olyan feltételeket emlegetett, mint például az állítólagos »alkotmány« tiszteletbentartása, ami valójában a zsarnokok, az ellenforradalom »jogainak« tiszteletbentartását jelentené. Ezek nem a béke, hanem a további háborúzás feltételei voltak. A kínai nép nem fogadta el, de nem is fogadhatta el őket. A nép igazi, demokratikus békét akart, imperialisták nélkül és Csang Kai Sek klikkje nélkül.

Az igazi, demokratikus békeajánlat meg is történt. Mao Ce Tung, Kína Kommunista Pártjának elnöke történelmi nyolc pontban szögezte le a békefeltételeket: 1) a háborús bűnösök megbüntetése; 2) az állítólagos »alkotmány« megszüntetése; 3) a Kuomintang reakciós törvényeinek hatályon kívül helyezése; 4) valamennyi reakciós hadsereg átszervezése a demokratikus elvek alapján; 5) a bürokratikus töke eldobása; 6) a földreform végrehajtása; 7) a mépáruló szerződések megsemmisítése; 8) tanácskozó politikai értekezlet egybeírása, a reakciós elemek részvétele nélkül, demokratikus koalíciós kormány megalkotása és minden hatalom megvonása a reakciós Kuomintang kormányától és a kormány alsóbb szerveitől.

Mint kitűnik, ezek a békefeltételek magukban foglalják az elnyomott kínai nép évszázados vágyait, harcának legfőbb célkitűzését. Kína népe, mind a felszabadított, mind a fel nem szabadított területeken nagy lelkesedéssel fogadta a békekiáltványt, mert megérezte belőle az erőt és jövője biztosulását.

Az imperialista sugalmazók azokban tovább folytatták aknamunkájukat. Céljuk elsősorban az volt, hogy bérenceik csoportja valamilyen módon beférkőzzön a népmozgalomba. Minden áron meg akarták őrizni befolyásukat Kínában, mégpedig az új, születő Kínában.

A Kuomintang — mintha Mao Ce Tung békeajánlata nem is létezne — felkérte a Szovjet Szövetség, USA, Nagybritannia és Franciaország kormányát, hogy közvetítse a békét. A Szovjetunió visszaütötte a közvetítést, mire az imperialista országok — látván a manőver sikertelenségét, — szintén visszavonultak. Ezután a Kuomintang végrehajtó Tanja tett békeajánlatot. Bejelentette, hogy feltétel nélküli fegyverszünetet kér és várja a békétárgyalások időpontjának és helyének kijelölését. Ezen az ajánlaton még mindig érezhető volt az imperialista sugalmazók ravaszkodása. A »feltétel nélküli« fegyverszünet ugyanis félrevezető szólam és ez esetben arra irányul, hogy az ellenségeskedéseket azonnal be kell szüntetni. Ez a békeajánlat egyáltalán nem említette Mao Ce Tung békefeltételeit. Nyilván, újabb csalétről volt szó. A Kuomintang célja az volt, hogy időt nyerjen, lélegzethez jusson, hogy azután újból megszervezhesse az ellenforradalmi erőket és ismét támadjon. Kína Kommunista Pártja természetesen ezt az ajánlatot is visszaütötte és figyelmeztette a Kuomintangot, hogy kizárólag a nyolc pontban lefektetett békefeltételek szolgálhatnak a békétárgyalások alapjául. Egyben felhívta a Kuomintang figyelmét, hogy a háborús bűnösöket, élükön Csang Kai Sek tábornokkal, halálétként vesse börtönbe, mert ez a békétárgyalások előfeltétele.

A nankingi kormány reménytelen helyzetében értesítette Kína Kommunista Pártját, hogy elfogadja Mao Ce Tung nyolc pontját és megnevezte békeküldötteit. Ez az ajánlat sem volt őszinte, amit a legjobban az bizonyít, hogy ugyanakkor Nankingban a katonai bíróság felmentette és szabadon bocsátotta a háborús bűnös Okamura tábornokot, a japán hadsereg volt főparancsnokát, aki a Kína ellen folytatott háborút irányította. Ezenkívül, a nankingi kormány a békeküldöttségbe olyan személyeket nevezett ki, akik a háborús bűnösök jegyzékében szerepelnek. Ez a békeajánlat is átlátszó kísérlet, hogy elodázzák a helyzetet, vagy esetleg kijátsszák a népi erők éberségét.

Kína Kommunista Pártja azonban felismerte szándékukat, mert alaposan ismeri az ellenséget. A békétárgyalásokat mindaddig nem kezdi meg, amíg le nem tartóztatják az összes háborús bűnösöket és át nem adják őket a népfelszabadító hadseregnek.

A »békekísérletek« alatt Kína népfelszabadító hadserege egy pillanatra sem torpant meg. A Kommunista Párt jól fölismerte a nankingi kormány hazug képmutatását és tisztában van azzal, hogy az igazi demokratikus békét a nép kizárólag harcban szerezheti meg. Mao Ce Tung kiáltványának idézetével fejezzük be:

»A polgárháború két és fél éve alatt a népfelszabadító hadsereg megsemmisítette a Kuomintang fő erőit. A népfelszabadító hadsereg most számbelileg, erkölcsileg és anyagilag erősebb, mint a Kuomintang seregei. Kína népe végleg a jogaihoz kezdett jutni. A helyzet most teljesen világos: a népfelszabadító hadseregnek még csupán néhány súlyos csapást kell mérnie a Kuomintang-seregek maradványaira, s akkor porrá és hamuvá válik a Kuomintang egész gépezete.«

Japán, az amerikai imperializmus új fellegvára

A kiapadhatatlan ázsiai nyersanyagforrások az amerikai imperializmus legfontosabb láncszemei. Éppen ezért az imperialisták idegesek lettek Ázsia óriási népmozgalmainak árnyékában, és mindent elkövetnek, hogy megszilárdítsák távolkeleti hadállásaikat. Csang Kai Sek veresége több mint öt milliárd dollárjába került az USA-nak, s nemcsak hogy nem járt haszonnal, hanem a befek-

tetett tőke is elűszott. Minél jobban csökkennek a lehetőségek Kínában, annál nagyobbak az imperialista erőfeszítések Japánban. Az amerikai hadügyminiszter nyilván kijelentette, hogy Japánt »a totalitarizmus elleni fellépvárná kell átalakítani.« Ebből a »fellépvárnából« kellene kisajtolni mindazt, ami Csang Kai Sek lapján elveszett. Ebből nyilvánvalóan következik, hogy Japánnak ugyanazt a szerepet szánták a Távolkeleten, amit Nyugatnémetországnak Európában. Nem véletlen, hogy a fasizálódó Amerikai Egyesült Államok odáig jutott, hogy világuralmi külpolitikájának két alappillére ma Németország és Japán, az egykori két tengerihatalom.

E politika vonalát Japánban az amerikai megszállók hajtják végre. Irányítójuk az a Mac Arthur tábornok, aki még az amerikai reakció számára is túl nyílt fasizta, s ezért nem akarták jelölni a közelmúltban megtartott elnöki választásokon.

Hogyan hajtotta végre Mac Arthur a szövetségesek határozatait Japán demokratizálásáról és a militarizmus felszámolásáról?

A hírhedt japán monopolista rendszert majdnem teljes egészében meghagyta. Ugyiszintén meghagyta a régi államapparátust is. A »tisztogatások« Japánban még enyhébbek, mint Nyugatnémetországban. A japán császár, a legfőbb háborús bűnös továbbra is császár maradt, mindössze azzal a különbséggel, hogy most Mac Arthur fölötté is császárkodik. Ezek szerint, a régi uralkodó rendszer majdnem teljesen megmaradt, csupán gyámot kapott Mac Arthur személyében, mint ahogyan a japán monopolok is gyámot kaptak a Waal Street képében.

Az amerikaiak hosszú tartózkodásra rendezkedtek be Japánban. Tókióban egész városrészeket építettek ki a maguk számára. A »Py-ex« többemeletes áruházban kizárólag az amerikaiakat szolgálják ki. Ebben az áruházban természetesen kapható minden elképzelhető árucikk. Ugyanakkor a japán nép nem juthat hozzá még a legfontosabb közszükségleti cikkekhez sem. Noha az országban a textilipar igen fejlett és teljes kapacitással dolgozik, mégsem kapható textilárú, mert a világhírű japán selyemmel együtt kiviszik Amerikába. A Mac Arthur által kinevezett kormány minden kedvezményt biztosít az amerikai monopoltőke számára.

Az amerikai imperialisták Japánban katonai, gazdasági és politikai hadállásuk hálózatát építik ki, hogy ugródeszkául használják fel az általuk előkészített harmadik világháborúban.

Katonai hadállásuk kiépítésében elsősorban a régi japán militaristákra és intézményeikre támaszkodnak. Az újabban létesített hadiberendezéseken kívül felújították Jokosuka és Szaszebo katonai támaszpontokat. Formozát és több japán szigetet teljesen amerikai hadibázissá építették ki. Taipen, Tainan, Taisong és Talkao repülőterei az amerikai légierők állandó támaszpontjai. Az amerikai kongresszuson Mac Carty szenátor nemrég az javasolta, hogy az USA vegye bérbe 99 évre Jokosuka, Szaszebo és Kura japán szigeteit, mert »ezek a hadikikötők erőteljesen szolgálhatnak az amerikai fennhatóságot a Csendes Óceán nyugati részén.« Riukiu és Tuszian szigeteit az imperialisták már négyben kibérelték 60 évi időtartamra. Aumora körzetében amerikai mérnökök 13 milliárd dollár költséggel légitámaszpontot építenek nehézbombázók számára.

Kétségtelen bizonyítékok szólnak amellett is, hogy az USA ujjászervezi Japán katonai állományát. A nemzetközi bíróság Tókióban egész sor háborús bűnös halálra ítelt, de Mac Arthur tábornok közbenjárása után éppen azok a legmegrögzöttebb háborús bűnös katonai szakértők menekültek meg, akik évtizedeken keresztül pusztították Délkelet-Ázsia gazdag területeit. Ezt a »vezérkart« az imperialisták most mindenütt felhasználják, ahol erre szükségük van:

katonai tanácsadók a Kuomintang mellett, vezérkari tisztek Indonéziában, házőrzők a Fülöp-szigeteken.

Ezt a politikát szolgálja az óriási létszámú rendőrség (Derebianko szovjet tábornok a Szövetséges Ellenőrző Bizottság legutóbbi ülésén tiltakozott a rendőrség létszámának újabb 50 százalékos emelése ellen, valamint az 1.260 külföldi fasiszta szervezet, melyek teljes szabadságot élveznek Japánban.

A fasiszta támadószellemet nyíltan támogatják. Az úgynevezett »sajtószabadság« ürügye alatt az amerikai megszállók engedélyezik Todzio és Kido kivégzett háborús főbűnösök beszédeinek terjesztését. A tankönyvekben egyetlen szó sincs Japán támadásáról és vereségéről. Mindössze annyi, hogy 1945-ben a császár, »gondoskodván a nép jólétéről« békekiáltványt bocsátott ki. A tanulókat az iskolákban még mindig Japán »legyőzhetetlenségével« szédítik. A Kína ellen folytatott háborút egyszerűen »incidensnek« nevezik. Ezt a »sajtószabadságot« mégis összeegyeztethetőnek tartják azzal, hogy a demokratikus sajtót a legszigorúbban cenzurázzák és üldözik.

A megszállók magukkal hozták Japánba az »amerikai életformát« is. Tókió filmszínházait elárasztották Hollywood szírupos, erotikus szemét filmjeivel. Dancingsok, bárók, kalbarék, kaszinók százaibuk kanakk fel a tókiói éjszakában. Dűl a prostitúció. A haladószellemű lapok mindeddig hiába tiltakoztak az erkölcstelenség terjesztése és hatósági elősegítése ellen.

Az erkölcstelenség, mondhatnánk a prostitúció, benyomult a politikai életbe is. A japán reakciós kormányok működését a megvesztegetések, visszaélések és egyéb piszkos ügyek jelzik. Hivatalos vizsgálatok eredményei bizonyítják, hogy egyes miniszterek és képviselők óriási mennyiségű építőanyagot, fémeket, textilt, ipari nyersanyagot és élelmiszereket játszottak át a feketepiacra és milliókat vágtak zsebre. E sötét üzelmekben résztvettek Sidehara, Josida és Asida volt miniszterelnökök, Kitamura és Kunuszú miniszterek, Nisio, a szocialista párt vezére és mások. Nisio »szocialistata« vezér ügye olyan botrányba fulladt, hogy le kellett mondania miniszterelnök-helyettesi tisztségéről. A szocialista párt balszárnya követelte Nisio lemondását pártelnöki tisztségéről is, de a botrányhős politikus helyén maradt, mivel neki vannak a legjobb »kapcsolatai« a burzsoá pártokkal és az amerikai megszállókkal. Nisio különben a kivégzett Todzio egyik benső munkatársa volt. Az 1942-es választásokon együtt vettek részt és Nisio már akkor előljárt a munkásosztály elleni uszításban.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy nincs semmilyen lényeges változás Japán belpolitikai helyzetében. Egyik newyorki lap tudósítója még a választások előtt a következőket írta Japánból: »Mac Arthur megszállása alatt mindinkább kifejezésre jut az a tény, hogy Japán a szociális zavargások és elégedetlenségek forrongó katlana. Az elégedetlenség nöttön nő, és számolni kell vele. A kommunisták a legnagyobb mértékben ellenőrzik a helyzetet, és csupán az amerikai hadsereg jelenléte bírja úgy-ahogy fenntartani a mostani képtelen állapott.«

Az imperialista megszállók és Japán bencsei legfőbb ellenségüket a munkásosztályban látják. Az amerikaiak vészmadárként hangoztatják a »kommunista veszélyt« és ezzel a fasiszta jelszóval indokolják minden katonai, gazdasági és politikai intézkedésüket. Így kísérik meg leplezni világhatalmi terveküket. A japán munkásosztály azonban már ismeri igazi ellenségeit és zárt sorokban tömörül a kommunista párt köré. A szakszervezeti mozgalom eddig nem tapasztalt mértékben fellendült. A szakszervezeteknek, minden terror és üldözés ellenére, hat és fél millió tagja van. Az amerikaiak már a megszállás első hónapjaiban letartóztattak és többéves rabságra ítélték több szakszervezeti vezetőt. A jobboldali szocialisták bomlasztása ellenére, a kommunistáknak si-

került megalapítaniok a munkás-szakszervezetek és a parasztszövetségek közös Tanácsát, melyhez 48 szakszervezet csatlakozott. Ez Japán demokratikus népfrentjának, a munkás-paraszt szövetségnek alapja.

A legutóbbi választásokat ismét a megszállók terrorja és fértenceik megvesztegető mesterkedései jellemzik. A súlyos és egyenőlen harcban Japán dolgozói bebizonyították, hogy a nép politikailag érett tömegeinek többsége igazi demokráciát és szabadságot, az amerikai imperializmus kisöprését kívánja. A kommunista párt több mint három és fél millió szavazata és 35 képviselője nemcsak a demokratikus erők többsztetés megnövekedését jelenti, hanem filmszínházait, a sztárfélték Hollywood sztrápos, erotikus szeméti-filmeivel. figyelmeztetés és az amerikai imperialistáknak, hogy már nem sokáig számíthatják Japánt világuralmi terveik eszközei közé.

A japán dolgozók felkészülten várják az eseményeket. Még a kifejezetten fasiszta vonalra való áttérés sem lepheti meg őket. Az amerikai lapok ugyanis az utóbbi időben nyíltan emlegetik Narahaskit, mint a jövő »erőskezü emberét«, aki »felismerte az Amerikával való szoros együttműködés szükségét.«

Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a japán tömegeknek alkalmuk volt már megismerni a fasiszmust és látták vereségét is. Nem valószínű, hogy még egyszer életüket adnák holmi »világuralmi« tervekért, amikor látják, hogy Ázsia többi népe győzedelmesen halad szabadsága és békés, jobb életének megvalósulása felé. Ázsia népeinek óriási harcához csatlakozik Japán dolgozó népe is, amely ma az amerikai imperializmus egyik legfontosabb erődjében őrzi és magasan hordozza a haladás fátylóját.

Bogdánfi Sándor